

7. CELLA

KERRY DREWERY

Dream
válogatás

Egy olyan világba csöppenünk, ahol az igazságról és a gyilkossággal vádolt foglyok sorsáról nem kijelölt bírák vagy esküdtszék dönt, hanem a közemberek. Egy televíziós show keretein belül bárki szavazhat, hogy a vádlott ártatlan vagy bűnös. Az ítélet pedig élet vagy halál. A szavazás 7 napig tart, ezalatt a rabok egyre kisebb és egyre szűkebb cellákban várják az ítéletet. Ha eljön a 7. nap és a 7. cella, szembesülnek a sorsukkal. Jackson Paige-et, az egykori TV-reality népszerű sztárját meggyilkolták. A tizenhat éves Martha önként tett vallomást, hogy megölte őt. Az ítélet egyértelműnek tűnik. De vajon valóban ő tette? Ha mégsem, miért vállalta magára a gyilkosságot? Talán az önfeláldozásával akarja leleplezni a romlott és kegyetlen rendszert? Vagy valaki mást próbál védelmezni? Az igazságot csak kevesen ismerik, és csak egyetlen embernek van elég hatalma, hogy nyilvánosságra hozza. Ő Martha szerelme, Isaac Paige...

13.000.000 néző

7 nap, hogy kiderüljön: bűnös vagy ártatlan

1 ember, aki harcol az igazságért

Élet vagy halál? Légy te a bíró!

Dream
válogatás

KERRY DREWERY Lincolnshire-ben él, közel a tengerhez. Író szakon szerzett diplomát, és a BookStartnak dolgozott. Az Author Allsorts (Sokszínű Írók) és a The Prime Writers (A Kiváló Írók) társulatok büszke tagja. Nagyon szeret futni, úszni és biciklizni.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.kerrydrewery.tumblr.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Kerry Drewery folyamatosan fenntartja a feszültséget. Egy olyan drámai szituáció közepébe csöppen az olvasó, amely tele van kérdéssel és bizonytalansággal. Az utolsó pillanatig izgulhatunk Martháért.”

Maria & The Little More

„Elgondolkodtató regény egy fiktív társadalomról, ahol az igazságszolgáltatás a nép kezében van. A könyv bőven túlmutat önmagán, és olyan kérdéseket vet föl, melyeken érdemes mindenkinek elgondolkodnia.”

Goodreads

„Megrendítő és magával ragadó történet. Egy emberi sors hihetetlen krónikája, amelyben egy tizenhat éves lány önként szolgáltatja ki magát a nép akaratának. ”

Barnes and Noble

„Bár az események középpontjában Martha áll, nem feledkezhetünk meg Eve-ről, aki vállalja, hogy megpróbálja a lehetetlent, és szembeszáll a tömeg akaratával. Döbbenetes elszántság mutatkozik meg ebben a szereplőben.”

Amazon

7. CELLA

KERRY DREWERY

— részlet —

PROLÓGUS

Két hang hallatszik a fejemben.

A néma csendbe hasító pisztolydörrenés.

És a saját kiáltásom: „Menj!”

Mindkettő fülsértő visszhangot ver a gondolataimban.

Fojtogató érzés szorítja össze a mellkasomat. Forróság.

Mint amikor az éjszakai sötétségben, feszült léptekkel sietek végig az utcán, vagy egyedül vagyok otthon, és kopogást hallok az ajtón. Szűrő fájdalom a gyomrom tájékán.

Szédülök, de lélegzem. Tudatomnál vagyok. Élek.

Mit tettem?

Folyton a fülemben csengenek a szavak.

Újra és újra és újra.

Nyomasztó súllyal nehezedik rám a sötétség.

Lélegzetem élesen csikorog benne; szívem dörömböl.

Sziréna visítása üti meg fülemet a távolból. Autók reflektorfényét látom homályosan.

Elfuthatnál – gondolom magamban.

– Semmi értelme – felelem hangosan. – Ez az *egyetlen* esélyem, hogy tegyek valamit. Hogy bármin is változtassak. Muszáj megtennem.

A sziréna most már hangosabban visít, és a reflektorok is élesebben ragyognak.

Egy autó befordul, lámpái fehér fényárba borítanak. Felemelem pisztolyt szorongató kezem, és eltakarom vele a szememet. Kék fényfoltok villognak a bőrömön.

Fel, le, fel, le, fel...

Felvillannak a lábamnál fekvő holttesten is. Megvilágítják a belőle áradó vörösséget.

Mit tettem?

Még mindig ott szól a visszhang a fejemben.

– Amit tennem kellett – válaszolom neki. – Ez volt az egyetlen lehetőség. Az egyetlen lehetőség.

Kihunynak a reflektorok. Sötét egyenruhák ömlenek az autókból, beszélnek, parancsokat osztogatnak. Nem figyelek rájuk.

Eldobom a fegyvert, mindkét kezemet a fejemre teszem.

– Én tettem! – kiáltom. – Én lőttem le! Megöltem Jackson Paige-et. – Sejtelmem sincs, milyen válaszokat adnak.

Rám tapadó tekintetükből undor árad, bilincset csatolnak a csuklómra, dermesztően hideg, akárcsak a szívük.

A Sugárutak és a City buborékában élnek, gyönyörködnek a csalóka csillogásban, és nem is törődnek velem, mi lehet odakinn.

Hét napon belül meghalok, mert meg kell halnom, utána azonban a buborékuk szétduzzan, és végre mindenki megtudja az igazságot.

1. CELLA

HÍREK

„Mai legfrissebb híradásunk Jackson Paige döbbenetes meggyilkolásáról szól. Paige, aki televíziós valóságshow-kban nyújtott szerepléseivel és fáradhatatlan jótekonysági munkájával nyerte el nemzetünk szívét, halálos pisztolylövést kapott, alig néhány méternyire innen, ahol most állok a Sáfrány úton, mégpedig a város Toronyházakként ismeretes környékén. A történet kissé bizarr fordulata, hogy az elkövető, aki a helyszínen maradt a lövöldözés után, már bevallotta bűnöségét, sőt a rendőrség meg is nevezte a tizenhat éves Martha Honeydew személyében.

A tettest rögtön letartóztatták, és a Hétnapi Igazságszolgáltatás törvényének megfelelően ma reggel az 1. cellába helyezték. Korszakalkotó eset előtt állunk – a tizenhat esztendőes Honeydew nem csupán az első kamaszlány, akit halálbüntetés várhat, hanem egyben az első vádlott is, akit az ország egyedülálló, általános szavazórendszere fog megítélni; vagyis a világ legdemokratikusabb igazságszolgáltatási rendszere, ahol Önök, kedves nézőink, dönthetnek a vádlott sorsáról.

Mindenképpen követni fogjuk Honeydew – bizonyára utolsó – hét napját. Önök is figyelemmel kísérhetik az eseményeket szokásos portáljainkon a közösségi médiában, valamint *Szemet szemért* című fáradhatatlan, huszonnégy órás tévécsatornánkon. Műsorunk, *A halál igazság* – minden este fél hétkor – részletes elemzést kínál erről a felettébb rettenetes bűntényről és a vádlott életéről. Feltesszük a kérdést: vajon mi vezette oda ezt a lányt, hogy hidegvérű gyilkossá váljon?

Honeydew önkéntes vallomása, amellyel beismerte a bűnét, talán máris bebiztosította a helyét a villamosszékekben, amint hitelesítik az általános szavazást, és hét napon belül nyilvánosságra kerülnek az eredmények. Kedves nézőink, ne

mulasszák el a lehetőséget, hogy leadják szavazatukat ebben a történelmi jelentőségű ügyben!

Joshua Deckert hallották. Most pedig átadom a szót Kristinának a stúdióban.”

TANÁCSADÁS

Martha egy asztalnál ül a helyiség közepén a félhomályban. Hosszú haját leborotvtálták, és a ruhái helyébe fehér kezeslábast adtak rá.

A falra pillantva figyeli, ahogyan a túlméretezett óra másodpercmutatója hangos ketyegéssel 9 óra 5 perchez érkezik, azután mély sóhajjal felfújja az arcát, hátrafordul, és kibámul a rácsos ablakon át egy fára, ahol egy parányi veréb gubbaszt, mellette a pöndörödő levelek narancs és vörös színbe borulnak. A veréb kinyitja a csőrét, majd újra becsukja; Martha tudja, milyennek kellene hangzania, de nem hallja a madárka dalát.

Megcsörrennek a csuklójára és bokájára erősített láncok, amint feszengve megmozdul a helyén, és a szemközt ülő, középkorú nőre néz. Vékonyszálú, szőke haj keretezi az arcát, vizenyős, kék szeme egészen halvány.

– Elmagyarázta az őt, hogy ki vagyok? – kérdezi az asszony, hangja melegen és bársonyosan cseng a helyiség dermesztő hidegében.

Martha megrázza a fejét.

– Eve Stanton a nevem. Én vagyok a kijelölt jogi képviselőd.

– Nincs szükségem jogi képviselőre.

– Talán jól esik majd, hogy lesz kivel beszélgetned, ahogyan egyre közeledik... – Az asszony egy pillanatra tétován elhallgat, és lerágott körmeit dörzsölgeti, miközben a megfelelő szó után kutat.

– ...a kivégzésem? – Martha kihívó tekintettel mered Eve arcába, amint befejezi a mondatot. – Tudom, hogy meg fogok halni – mondja dacosan. – Bűnös vagyok. Én öltem meg.

Eve szeme megrebben, és elfordítja a pillantását.

– Valóban azt állítod – mormolja.

– Miért hazudnék?

– Pontosan. Miért is hazudna bárki egy efféle dologban?

– Igen.

Mindketten ismét hallgatásba burkolóznak.

Az óra hangosan ketyeg.

A veréb elrepül a fáról.

– Miért jelöltek ki mellém jogi képviselőt? – kérdezi Martha. – Mert még csak kamasz vagyok?

– Nem – válaszolja Eve. – Minden rabnak van jogi képviselője.

– Miért?

Eve összefonja maga előtt az ujjait.

– Néhányan ellenzik a halálbüntetést, különösen kiskorúak esetében. Ez tulajdonképpen egyfajta... *engedmény* a kedvükért. Amire a kormány bátran rámutathat, és így szólhat: „Igen, de nézzék csak, milyen kegyesek vagyunk az elítéltekhez.” – Eve száját szorosan összepréselve elmosolyodik. – Egy morzsányi emberség, amit sokak szerint elveszítettünk.

– Emberség? Tényleg azt veszítettük el? – kérdezi Martha, végigsimítva a fejét borító borostán. – Maga mit gondol?

Eve figyelmét nem kerüli el a lány arcára kiülő feszültség, tekintetében a sötét aggodalom; egyik sem illik a száján kiejtett szavakhoz és a dacos viselkedéshez.

– Nem számít, hogy én mit gondolok – feleli az asszony. – Ez a törvény.

– Micsoda? Szemet szemért? – kérdezi Martha.

– Nem értesz egyet vele?

– Hát maga? – vág vissza Martha.

Eve szája fanyar mosolyra görbül.

– Én kérdeztem először.

– És akkor mi van? Egy fikarcnyit sem számít a véleményem. Nem igaz? Mondja meg maga! Talán *maga* helyesli, hogy szavazással döntsenek az emberek életéről? Bírószág nélkül. Tanúk nélkül. Bizonyíték nélkül... esküdtszék és minden más nélkül.

– Egy olyan rendszer, ahol mindenkinek jogában áll szavazni, talán nem azt jelenti, hogy valójában mindenki az esküdtszék tagja? Hogy mindnyájan befolyásolják az ügy kimenetelét?

Martha a szemét forgatja.

– Maga mindig kérdéssel válaszol a feltett kérdésekre?

Eve egy szóval sem felel.

– Maga is olyan, mint az összes többi alak a Cityből – mormolja Martha, és elfordítja a fejét. – Meg akik körülötte élnek a Sugárutak környékén. Nem, még rosszabb is, mert azzal áztatja magát, hogy valami értelmeset csinál, pedig távol áll tőle. Különben is, megváltozhatnak a törvények. Nem igaz?

– Nem a Cityben élek, sem a Sugárutak környékén. Nem igazán. Inkább a külvárosi részen lakom.

– Hát, nagyjából egyre megy. Ugye, nem a Toronyházak körzetébe tartozik?

– De igen.

– Ahogy mondtam... éppen olyan, mint a többiek.

Martha kinyújtja a lábát, amennyire a láncok engedik, és összefonja maga előtt a karját.

– Milyen gyakran fogunk találkozni? – kérdezi.

– Minden nap – válaszolja Eve. – A hetediket leszámítva.

– A hetediket? Az utolsó napomat?

– Elképzelhető, hogy az utolsó lesz.

– Látogatókat fogadhatok?

– Nem – feleli Eve.

– Micsoda? Egyet sem?

Az asszony megrázza a fejét.

A beszélgetéstől távol egyszer csak visszatér a kicsiny veréb a fára, csőrében egy kukaccal. Martha egy pillanatig figyel, majd hirtelen előrehajol.

– Na és üzenetet küldhetek? – suttogja. – Átadna egy üzenetet a nevemben?

– Nem tehetem – rázza meg Eve a fejét. – Sajnálom.

– De hát senki sem tudná meg. – Martha körbetekint a helyiségben. – Nincsenek idebenn kamerák. Senki sem láthatná.

– Nem lehet...

Odakinn fúj a szél, meglengeti a fa ágait, és az ablakhoz verdesi őket, míg a veréb fel és alá hintázik.

– Kinek akarnál üzeni? – érdeklődik Eve.

– Miért érdekli? Hiszen az előbb mondta, hogy nem hajlandó segíteni.

– Az édesanyád...

– Elolvasta az aktámat? – Martha csuklóján megcsörren a lánc, amint megkopogtatja az asztalon heverő mappát. – Akkor tudja, hogy az anyám meghalt.

Eve lassan hátrahajol, és vesz egy mély lélegzetet.

– Tisztában vagyok vele – feleli gyengéden –, és nagyon sajnálom. Éppen azt készültem kérdezni, hogy mivel édesanyád nincs többé közöttünk, apád pedig még a születésed előtt eltűnt, kinek küldenéd az üzenetedet. Kinek akarnál üzenetet írni?

– Vannak barátaim.

– Tényleg? – csodálkozik Eve. Kezébe veszi a mappát az asztról, és felüti. – Mert itt bizony az áll, idézem: „Martha sohasem volt társasági alkat az iskolában. Nehezen barátkozott, mindig kívül állt, és nem tett erőfeszítéseket, hogy csatlakozzon a kortársaihoz, és része legyen a közösségnek.”

– A tanárok már csak ilyenek. Sosem bírtak az iskolában.

Eve intő mozdulattal felemeli a mutatóját.

– „...habár mindig is rendkívül értelmes ifjú hölgy volt, és ha rászánta volna magát, még igencsak sokra vihette volna.”

– „*Ha rászánta volna magát*”? – Martha megvetően felhorkan. – Más szóval, „*ha fenéken lehetett volna billenteni*”?

– Nem. Szerintem csak annyit akartak mondani, hogy „*ha lett volna lehetősége*”.

Mereven egymás szemébe néznek.

Hangosan ketyeg az óra.

A fa ágai az ablaküveget csapkodják.

– Ki kellett maradnom az iskolából – suttogja Martha. – Hogy fizetni tudjam a lakásbérletet. Tudta?

Eve szótlánul bólint.

– Ha nem tudom... ha kérdezősködni kezdtek volna... nem akartam... – A lány lelkéből reszkető sóhaj szakad fel.

– A hatóságok figyelmét elkerülte a tény, hogy árva vagy, mert továbbra is fizetted a bérleti díjat?

– Feltételezem, hogy így történt. Különben elvették volna a lakást, és bekényszerítettek volna az egyik nevelőintézetbe egy rakás másik gyerek közé. Képtelen voltam... – Martha megdörzsöli a szemét, és oldalra fordul.

Eve felé tolja a zsebkendő dobozt.

– Megértem – mondja.

Martha az asszonyra mered, szemében könnyek csillognak. Hangosan szipog, majd durván lelöki a zsebkendőket az asztalról.

– Baromság! – mordul fel. – Megpróbálhatja, de sosem fog sikerülni.

Percek telnek el néma csendben.

A doboz a padlón marad.

– Volt egy barátom – szólal meg Martha suttogó hangon. – Egy jó barátom.

– Hogy hívták a lányt?

Martha az asszonyra pillant.

– Hogy hívták a *fiút* – helyesbít. – Fiú volt. Egy srác. – Martha megint szipog.

– Hogy hívták a *fiút*? – teszi fel Eve immár helyesen a kérdést.

A lány ismét szembefordul vele.

– Bizalmas a beszélgetésünk? – kérdezi suttogva. – Titoktartás övezi? Mint az orvosnál?

– Természetesen – bólint Eve.

– Ha most elmondok valamit magának, nem fog rögtön az újságokhoz rohanni, vagy nem fogja világgá kürtölni abban *A halál igazság* című rémes tévéműsorban?

- Nem – suttogja Eve.
- Nem is fogja leírni?
- Nem – feleli újra. – Megígérem.

Martha egy kicsivel még közelebb hajol az asztal fölött, és hatalmasat nyel.

– Az a fiú... nem sokkal az után találkoztam vele, hogy az anyámat megölték...

A következő pillanatban felpattan mögöttük a fémajtó, és a falnak csapódik.

Martha villámgyorsan hátraperdül, amint egy börtönőr belép a helyiségbe, terebélyes hasa észrevehetően lötyög egyenruhájának nadrágja fölött, kék ingének gombjai erősen megfeszülnek. Jobb kezében egy gumibotot lóbál fenyegetően.

Eve bosszús tekintetet vet az őrré.

– Azt mondtam, hogy szólok, amikor végeztünk.

A férfi vállat von.

– Én úgy hallottam, hogy már szólt.

– Nem... – kezd tiltakozni Eve.

Martha tekintete kutatón körbevilan a helyiségben.

– Vannak idebenn biztonsági kamerák? – kérdezi a lány, amint a börtönőr közelebb lép hozzá. – Felveszik a beszélgetést? Bemutatják a tévében? – Egyre élesebben és hangosabban beszél. – Azt hittem, hogy ez egy bizalmas beszélgetés! – Felpattan, és megcsikordul a széke a padlón, láncai hangosan megcsörrennek, amint elkeseredetten felemeli a kezét.

– Azt mondta... – vádaskodik Eve felé hajolva.

Az őr azonban megragadja a láncokat, és hátrarántja a lányt. Martha a földre zuhan a férfi lába elé, aki fenyegetően fölé tornyosul, gumibotját felemelve, arcán gúnyos vigyorral.

– Állj! – kiáltja Eve.

– Rajta! – vág vissza Martha. – Üssön meg! Üssön csak meg egy védtelen lányt, ha igazi férfinak érzi magát!

A férfi rosszindulatú ábrázattal bámul le rá.

– Hagyja abba! – kiáltja Eve.

– Ez a lány gyilkos – morogja az őr. – Egy vadállat. Úgy is kell bánni vele.

Martha rúg egyet a férfi irányába, de a fickó még időben oldalra rántja, a lány feje és válla pedig az ajtókeretbe ütközik.

– Martha – szól Eve. – *Minden* bizalmas, ami itt elhangzik. Megígérem neked.

A börtönőr gúnyosan felhorkan.

– Persze. Hacsak én meg nem hallok valamit, aztán...

Martha erősen megrántja magát az őr kezében, és egy pillanatra sikerül kibillentenie a férfit az egyensúlyából. A fickó azonban újra meghúzza a láncot, és magasabbra emeli feje fölött a botot.

– Állj! – Eve előrerohan, kiveszi a mobiltelefonját a zsebéből, és a börtönőr felé fordítja. – Azt akarja, hogy ez a sajtóba kerüljön? – kérdezi. – Vagy a tévébe? Azt akarja, hogy a szavazók lássák, milyen is ez a hely valójában?

A férfi meredten bámul rá.

– Nem merné megtenni.

– Tegyen próbára! – sziszegi az asszony.

– A magafajta átkozott puhányok miatt jutott ez az ország csávéba korábban is! – vágja Eve arcába a börtönőr, letéve a gumibotot, ujjával pedig vádlón az asszonyra bökve. – Holmi részletkérdés miatt futni hagyják a gyilkosokat, és elegendő bizonyíték híján elengedik a pedofilokat. A lehető legjobbat cselekedtük, amikor megszabadultunk a bíróságoktól. Az nem volt igazságszolgáltatás. Mert ez itt... – azzal kimutat az ajtón a cellák és a folyosó irányába – valóban jogos büntetés. A halál igenis igazságos, *magának* viszont nincs semmi keresnivalója a rendszerben, ha efféle ostoba és puhány gondolatokat dédelget.

A börtönőr megcsóválja a fejét, homlokán verejtcseppek gyöngyöznek.

– Én már átkozottul jól tudom, hogyan fogok szavazni. Nem is egyszer. – Talpra rántja Marthát a földről. – Nem érdekel, mennyibe kerülne, de az egész havi fizetésemet felál-

doznom, hogy biztosan a székben végezd, te lány. Ha rajtam múlna, már a holnapot sem érnéd meg.

Ökle köré tekeri a láncot, és egészen közel húzza az arcához a lányt.

– Hogy tehetted? – sziszegi. – Hogyan voltál képes megölni? Jackson Paige még a légynek sem ártott soha. Hány embernek segített? Azzal a sok jótékonysággal. Akár hátat is fordíthatott volna az országnak a rengeteg pénzével, mégsem tette. A hazájában maradt, hogy a magadfajtákon segítsen. Valóságos szent volt!

– Inkább egy hazug disznó! – sziszegi vissza Martha.

A börtönőr dühösen lefejeli, mire a lány hátratántorodik, és amint a láncok kicsúsznak fogvatartója kezéből, teljes súlyaival a falnak esik, majd oldalra dőlve a földre rogy.

Eve a döbbenettől meg sem moccan.

– Lefilmezte? – érdeklődik a férfi. – A telefonjával? Jól sikerült a felvétel? Mert átkozottul nem érdekel. Menjen, és adja el jó pénzért az újságoknak! Kiteszik szépen a címlapokra, engem pedig hősként fognak ünnepelni. – Arca elkerekedik a széles vigyortól. – Talán fizetnének is, hogy még egyszer megismételjem.

Martha mozdulatlanul figyel, ahogyan a fickó egész teste belerázkódik az érdes kacagásba. Vonásai megfeszülnek, szeme elkeskenyedik, majd amikor lassan feltápáskodik, és a férfira néz, egyenesen az arcába köp.

Mielőtt a börtönőr észbe kaphatna, Eve megragadja Martahát, kivonszolja a helyiségből, és elindul vele a folyosón.

– Higgadjon le! – kiáltja hátra a fickónak. – Majd én elintézem. Hagyja csak rám a lányt!

Hat fémajtó sorakozik a folyosón. Mindegyik be van csukva, egy kicsi, elhúzott panelt leszámítva, ahonnan névtelen szemek pislognak ki. Az utolsó, hetedik ajtó a folyosó legvégén áll; bezárva és némán.

– Mit műveltél, kislány? – szól egy mély férfihang az egyik cellából.

- Beleköptem a tudatlan képébe – válaszolja Martha.
A hang szívből jövő nevetésben tör ki.
- Bearanyoztad a napomat – mondja derűsen. – A Toronyházak környékéről származol?
- Gyerünk! – sürgeti Eve. – Nem volna szabad senkivel beszélned. Az őr mindjárt felbukkan.
- Igen – feleli Martha a hang kérdésére.
- Aha. Mi juttatott ide? Miféle szörnyűséget követhet el egy lány, hogy ide kerüljön?
- Lelőttem Jackson Paige-et – válaszolja Martha.
- Nem hülyéskedsz?
- Nem hülyéskedek.
- Kislány, most bearanyoztad az egész *éve*met! Hatalmat a Toronyházaknak! – kiáltja a hang, és a nyíláson keresztül egyszer csak előbukkan egy öklöbe szorított kéz, oldalán egy rózsát ábrázoló tetoválással.
- Siessünk! – szól Eve türelmetlenül, ám mielőtt tovább vezethetné a lányt, Martha az ajtóhoz rohan, és kezét a férfi öklére fekteti.
- Martha a nyíláshoz szorítja az arcát.
- Mit követett el? – kérdezi suttogva.
Egy sötét szempár néz vissza rá.
- Az egyetlen bűn, amit valaha is elkövettem, kislány, hogy a rossz helyre születtem.
- Martha, siess már! Gyerünk, gyorsan!
- Sok szerencsét! – suttogja Martha a férfinak, azután továbbhalad a folyosón.
- Eve kinyitja a cella súlyos fémajtáját.
- Nem lett volna szabad... – kezdi a korholást. – Az őr...
- Ugyan mit számít? – kérdezi Martha a cellába lépve.
- Pokollá fogja tenni az életedet – válaszolja Eve.
- Mármint úgy érti, hogy ami megmaradt belőle? – A lány megrándítja a vállát. – Ami idebenn történik, egy cseppet sem fontos. Csakis az számít, ami odakinn következik.

MARTHA

Az őr nem jön utánam a cellába. Megfordul a fejemben, hogy talán Eve tartja vissza a fickót. Vajon bízhatok benne?

A cella kicsi és hideg. A falak makulátlanul fehérek, egyetlen folt sem látszik rajtuk. Egy ablakot pillantok meg magasan a külső falon, fehér rácsokkal – nem hiszem, hogy kinyílik –, és a szemközti falon egy fehér fémajtó látszik. Most éppen be van zárva, még a kis panel is. Mintha egy dobozban gubbasztnék. Ha a folyosón tűz ütne ki, szép ropogásra sülnék, akár egy csirke.

Igazság szerint minden fehér idebenn – fehér az ágy a fal mellett, fehér rajta az ágynemű és a párna is, míg a sarokban egy fehér vécésze és egy fehér mosdó áll.

Ennyi az összes berendezés.

Nincs egyetlen polc, íróasztal, asztal, lámpa, szekrény (miért volna szükségem szekrényre?), könyv vagy toll sem... semmi. Miért is volna szükségem bármi ilyesmire?

Az óra az egyetlen felesleges holmi a cellámban, magasan az ajtó fölött a falon, és lassan elketyegi életem hátralévő másodperceit. Az óra is fehér, neonszínű mutatókkal.

Ez a hely híján van minden ingernek. Nem kínál semmiféle stimulust. Mintha kikapcsolták volna a látásomat, vagy rám tört volna valamiféle fura színvakság, ahol meg tudom ugyan állapítani a különbségeket, nincs azonban egyetlen szín sem körülöttem.

A kezeslábas rabruha, amit rám aggattak, szintén hófehér, és még a barna hajam is eltűnt. Leborotválták, és most valakinek a kukájában hever.

Úgy érzem, mintha félig elveszítettem volna önmagamat. A hajam hozzám tartozott, ahogyan a ruháim is.

Mégis mit vártam? Hiszen ez börtön, az ég szerelmére!
A halálsor. Nem lesz kellemes.

Olyan vakító idebenn a fény, hogy káprázik tőle a szemem, és még a fejem is belesajdul. Nem látom, honnan származik a világosság – nem himbálózik villanykörte a cella közepén, nincs lámpatest sem a mennyezeten. Azt hiszem, hogy egészen fentről jön a fény, ahol a fal találkozik a mennyezettel, de...

Vajon maguk a falak ragyognak?

Talán valamiféle fénylő festék lehet?

Ez is egyfajta kínzás, amelyet a rabok számára kiötlöttek?

Szeretném lehunyni a szememet, lefeküdni az ágyra, és minél messzebb sodródni innen, de a vakító fehérség még lecsukott szemhéjam mögött sem hagy nyugodni. Alig hiszem, hogy sokat fogok aludni idebenn, gyanítom azonban, hogy éppen ez lehet a céljuk.

Kínzás? Igen, azt hiszem, igazam volt.

Talán rájöttek, hogy úgy lehet a legkönnyebben átvészelni ezt az időszakot, ha az ember egyszerűen csak átalussza. Nem akarják, hogy könnyű legyen; azt akarják, hogy szenvedjek.

Mégsem aludhatom át az utolsó hetet az életemből. Nem igaz? Az utolsó lélegzettel és étellel teli hét napomat. Sőt, most már kevesebb maradt. Hány óra lehet? Hány perc? Másodperc? Nem akarom tudni. De hát mi más lehet ezen a helyen az ember, mint hogy alszik és emlékszik?

Lefekszem, behunyam a szememet, és a fejemre húzom a takarómat. Próbálok sötétséget teremteni, de meg vagyok győződve róla, hogy csak még világosabb van. Miért akarnak kínozni, ha már úgymint meghalok?

A matracba fúrom a fejemet, szorosan behunyam a szememet, és a bennük rejlő sötétségre összpontosítok. Megpróbálok emlékezni rád.

A sötétben találkoztunk. Az árnyak között rejtőztél, akárcsak én, és az utcát figyelted, amint a régi autók végigszáguldanak a töredezett aszfalton, és a levegőt betölti a kipufogók bűze. Velem ellentétben te nem jöttél el minden

este, néha nem is időztél sokáig, de nekem muszáj volt oda mennem. Érted? Nem bírtam aludni, amíg el nem köszöntem tőle.

Egek! Nem akarok emlékezni. Hiányzik, hiányzol. Gyűlölöm magam miatta. Nem akarok puhány lenni.

Amikor felemeltem azt a pisztolyt, anyámra gondoltam, de nem egyedül érte tettem. Azon az éjjelen megkértelek, hogy menj el, mindenki másért, aki még megmenthető, és az igazságért.

Te le akartad rombolni a rendszert; én először csak az embert terveztem sárba tiporni.

Eredetileg nem akartam megölni, bár végül így történt, csak leleplezni, kicsoda is valójában.

Mire letelik ez a hét nap a börtönben, még akik most szeretik is, le fogják rántani az emlékét a magaslatról, ahová imádattal helyezték. Akkor beteljesítettem a feladatomat. Békében fogok nyugodni, és így végre-valahára a többiek is.

Megvan a magunk feladata, nekem és neked, előre meghatározta a hely, ahol felnőttünk – lehetsz te a harcos, míg én a mártír szerepét vállalom. Elvégre mi mást is tehetne egy magamfajta lány a Toronyházak környékéről? Nem vagyok elég okos, elég magabiztos, nincsen elég pénzem; és már a börtön előtt sem volt jövőm, hát még most. Azt gondoltuk, hogy mi ketten egy pár lehetünk, de ostobaság volt.

Szeress most annyira, hogy el tudj engedni!

TV-STÚDIÓ

18:30 MŰSORON – *A HALÁL IGAZSÁG*

A sötétkék háttéren fehér fénypontok sercegnek, mint az elektromos szikrák. Egy hatalmas, jégkék íriszű szem jelenik meg a képernyő közepén. Pislog egyet, és a következő szavak futnak körbe a fekete pupilla körül: *Szemet Szemért, Szemet Szemért...*

FÉRFIANG: A Szemet Szemért Produkció bemutatja...

A szavak abbahagyják a pörgést. Újra elektromos sercegés hallatszik, és a szép, egyenletes betűk hirtelen csorbává változnak. A szem kivörösödik, majd becsukódik.

FÉRFIANG: ...ma esti *A halál igazság* című műsorunk házigazdáját...

A kék háttér elhalványul, és a reflektorok fényárba borítanak egy ízléstelen, csillogó stúdiót. A padló hatalmas, ezüstös kék felülete visszatükrözi a stúdió lámpáinak fényét. Jobbra egy óriási képernyő terpeszkedik, rajta a szemet ábrázoló logóval – a szavak lassan forognak körbe, és a szem pislog – míg középen, kissé balra, egy fényes, ívelt íróasztal áll, hátul és oldalt magas, csillogó ülőkékkel, amelyek a stúdió árnyékba boruló közönsége felé néznek.

FÉRFIANG: ...Kristina Albrightot!

Reflektorok világítják meg Kristina alakját, aki a színpadtól balra áll. A műsorvezető magas és karcsú, szőke haj keretezi

tökéletes arcát, fehér fogaival belemosolyog a kamerába. Vörös ruhája szorosan a testére simul, illik a rúzsához és a cipőjéhez.

KRISTINA: Jó estét! Üdvözli Önöket *A halál igazság!*

Taps hallatszik szerte a stúdióban. Kristina mosolyog, és bólint a közönség felé.

KRISTINA: Kristina Albright vagyok, és ma este rendkívül izgalmas hírekkel szolgálhatunk.

Kristina cipőjének magas túsarka hangosan kopog, amint átvág a padlón a jobb oldalon terpeszkedő képernyőhöz. A szem helyébe egy fénykép lép; jóképű, mosolygós férfit ábrázol, oldalán egy csinos feleséggel és egy kamaszfiúval.

KRISTINA: A tegnapi esti legfrissebb hírekből értesülhettünk a multimilliomos híresség, Jackson Paige erőszakos haláláról.

Egy másik fénykép villan fel a férfiről, karját diadalmasan a magasba emeli, miközben az emberek ujjongó tapsvihara ünnepli.

KRISTINA: Jackson milliók szívét nyerte el, miután az elmúlt évtizedben többször is szerepelt különböző valóságshow-műsorokban. A nézők nagy kedvence eredetileg a Toronyházak elmaradott körzetéből származott, amely a lakhatási válság megoldására épült lakóházak soráról kapta nevét...

A képernyőt beteríti a Toronyházak körzetének panoráma-képe – vagy tucatnyi magas betonépület nyújtózik a szürke égbolt felé; egy vézna kóbor kutya bóklászik az utcán, üres csomagolópapírok hevernek a mocskos csatornáknak, és egy fiatal srác cigarettázik, másik kezében sörsdobozzal.

KRISTINA: Nyereményét mindig bölcsen fektette be, keményen dolgozott, és sikerült kimásznia a szegénységből. Mindnyájunk példaképe lett...

A Toronyházak szürkésege hirtelen eltűnik, helyébe egy jókora fehér ház lép, hatalmas, kovácsolt vas kapukkal, körülötte buja, zöld gyepel, amely túlnyúlik a telek határain. Rózsaszín, narancs és sárga virágok lógnak a kosarokból és töltik meg a szegélyeket. A felhajtón egy vörös sportkocsi csillog a napfényben. A mosolygó férfi – Jackson – mellette pózol.

KRISTINA: ...közszereléssel, fáradhatatlan jótékonyági munkájával, és természetesen nem szabad megfélelkezünk...

Jackson képei villannak fel a képernyőn: a kamerába mosolyog egy vörös szőnyeges eseményen, majd frakkba öltözve éppen beszédet mond, végül egy másik, amint egy túlméretezett csekket nyújt át egy egész sor kórházi ápolónőnek.

KRISTINA: ...rendkívüli önzetlenségéről sem, amellyel örökbe fogadott egy tragikus baleset után árván maradt kislányt.

A képernyő most egy fekete-fehér képre összpontosít. Jackson a homlokát ráncolva, könnyekben úszó szemmel, bánatosan legörbülő szájjal egy zokogó, hatéves kislányt szorít a mellére. Mögöttük szürke homályba vesznek a Toronyházak magas épületei, de a repedezett betonon, alig láthatóan, feltűnik az egyetlen szín: vörös vér csörgedezik végig.

Kristina összetett két kezét a szája elé emeli, mintha imát rebegne. A stúdióra néma csend borul. A műsorvezető felemeli a fejét, megrebegteti a szempilláját, majd ismét a kamerába néz.

KRISTINA (csendesen): Jackson Paige életére később még vizsgáztatunk. Most azonban fordítsuk figyelmünket a bűntényre

és az elkövetőre. Ugyan miféle ember vetemedhet egy ilyen borzalmas cselekedetre? Hallgassuk meg helyszíni riporterünket, Joshua Deckert. Josh?

Kristina a képernyő irányába fordul. A tetején kék szalag látszik, bal sarkában egy kis szem alakú logó pislog, mellette felirat sziporkázik – „Joshua Decker – helyszíni riporter” –, míg a képernyő alján folyamatosan futnak végig a szavak: „1. cella – kamasz gyilkos – Martha Honeydew”.

Középen megjelenik Joshua, fekete kabátjának gallérját felhajtva a csípős szél ellen, mikrofonját bőrkesztyűs kezébe fogva. Szeme derűsen csillog, arcán mosoly terül el, még a novemberi hideg ellenére is.

JOSHUA: Igen, Kristina. Üdv, mindenkinek! Remélem, hogy jól hallotok az üvöltő szélben is. Tényleg borzasztó hideg van itt a Toronyházaknál. Már nagyon várom, hogy újra otthon lehessenek, egy jó meleg fürdő és egy pohár bor társaságában.

Kacsint egyet. Női hangok mormolnak a közönség soraiban.

JOSHUA: Körülbelül százméternyire állok a bűntény helyszínetől. Ez a pont – azon kedves nézőink számára mondom, akik még sohasem jártak a környéken – közel esik a vasúti főpályaudvarhoz, ahonnan a City és a Sugárutak körzetébe juthatunk el; találó módon az Aluljáró elnevezést kapta.

Kesztyűs kezével felfelé mutat. A kamera elmozdul a riporter arcáról, és egy terjedelmes átjáró alsó részét tárja a nézők elé. Sötét és nyirkos hely, törött korlátokkal és félig összezúzott ütközőkkel, amelyek a rövidebb utakat kereső motorosok megfékezésére kerültek oda. Az átjáró árnyékán túl és kívül egy kisebb út húzódik, nyomában egy elhagyatott üzletsorral, amelynek kirakatai mind be vannak törve, vagy

éppen deszkázva. A távolban halványan feltűnnek az égbe nyúló épületek sorai, ablakaikban parányi fénypontok ragyognak.

JOSHUA: Ezen az oldalon, némileg távolabb a pályaudvartól, egy elsősorban drogkereskedők és hajléktalanok által frekventált területre tévedünk.

KRISTINA: Meséld el nekünk, mi történik ott, Joshua! Mit mondanak az emberek a gyilkosunkról?

A kamera ismét Joshua arcára összpontosít.

JOSHUA: Nos, Kristina, az a helyzet, hogy semmit. Senki sem beszél. A Toronyházak lakói úgy viselkednek, mintha az égvilágon semmi sem történt volna. Úgy értem, a lakosság többi részével ellentétben, ahogyan bizonyára magad is látod körülöttem.

A kamera követi Joshuát menet közben, majd lassan eltávolodik, amint a riporter megáll, hogy szemügyre vegye a földön hagyott virágokat, plüssjátékokat, fényképeket, kézírásos üzeneteket és égő gyertyákat. Egy asszony térdre rogyva még több virágot helyez el, két férfi zokogva egymás nyakába borul.

JOSHUA: Pontosan ezen a helyen lelte halálát Jackson Paige. Ezek az emberek alig bírják féken tartani a fájdalmukat. Egész délelőtt folyamatosan érkeznek a gyászolók. Tinnédzserek, akiket a szüleik hoznak el ide úton az iskola felé, orvosok tesznek kerülőutat, mielőtt a kórházba mennének, és ápolónők róják le tiszteletüket az éjszakai ügyelet után. Legtöbbször beszélni sem tudnak mély bánatukban, vagy ha mégis, képtelenek szavakba önteni döbbséget, zaklatott érzéseiket.

Ámde... ha a helybeli boltosokat próbáljuk meg szóra bírni, a gyermekekkel iskolába siető, ifjú édesanyákat, utcasarkokon ácsorgó srácokat, vagy éppen a segélyért sorban álló embereket... senki sem akar beszélni.

KRISTINA: Felettébb különös!

JOSHUA: Úgy bizony. A jelek szerint igencsak összetartanak a helyiek. Ugyanakkor szeretném sietve hozzátenni, hogy helyszíni tudósítójuknak sikerült nyélbe ütnie egy exkluzív interjút...

Csintalan mosoly jelenik meg az arcán, és egy pillanatra oldalra hajtja a fejét.

KRISTINA (rámosolyogva a közönségre): Meg sem kérdezem, hogyan is tett szert egy exkluzív interjúra, de erősen gyanítom, hogy a varázslatos vonzerejéhez lehet köze a dolgnak!

A közönség nevetésben tör ki.

JOSHUA (huncut kacsintással): Milyen igaz, Kristina! Szereztünk egy videofelvételt a gyilkosságot követő másodpercekről. Úgy gondolom, hogy önmagáért beszél.

Joshua képe egy keretbe húzódik vissza a képernyő bal oldalán, míg a jobb oldalon egy másik keret jelenik meg, közepén egy elmosódott videó képkockáival.

JOSHUA: Ezt a felvételt az egyik rendőrségi fejkamera készítette. A hatóságok először azt hitték, hogy a térfigyelő rendszeren keresztül érkezhettek a riasztás, úgy tűnik azonban, hogy a környék biztonsági kamerái mind működésképtelenek voltak.

A felvételen félig megvilágított utcák száguldanak egyre gyorsabban a kamera felé, miközben az eső és a szélvédő szinte mindent elhomályosít, így csupán a legnyilvánvalóbb részletek láthatók. A távolban a Toronyházak sötét árnyai derengnek, komor sírkövekként rajzolódnak ki az éjszakai égboltra, körülöttük pedig úgy hömpölyögnek az utak, mint megannyi megfeketedett folyó. A rendőrségi villogók fénye visszatükröződik a nedves utcákról és az épületek fém ablaktábláiról. Dühödt szirénák üvöltenek.

Fokozatosan lelassul a képek változása. A reflektorfények végül befordulnak a sarkon, és fehér ragyogással árasztják el az aluljáró egy részét. Az autó megáll. Martha áll a fényár közepén, hosszú, sötét haja az esőtől nedvesen hullik a vállára, szeme tágra nyílik, mint egy rémült nyúl, mindkét keze a levegőben, egyikben fegyvert tart.

A kép megremeg, amint kilép az autóból. Két kar nyúlik ki előtte a levegőbe, kezek kulcsolódnak egy fegyver köré, amely egyenesen Marthára szegeződik.

RENDŐRTISZT (képernyőn kívül): Dobd el a pisztolyt, és tedd a kezed a fejedre!

A lány lehajol, és a földre dobja a fegyvert. A kamera reszketve közelebb megy hozzá. Martha a fejére teszi a kezét. A kamera az arcára közelít, amely most betölti az egész képernyőt.

MARTHA: Én tettem! Én lőttem le! Megöltem Jackson Paiget.

A stúdió képernyőjének jobb oldalán a keret elidőzik Martha arcán, Joshua pedig mélyet sóhajt a bal oldalon, és lassan megcsóválja a fejét.

KRISTINA (csendesesen): Köszönjük, Joshua. Nemsokára újra találkozunk. A holnapi viszontlátásra!

A műsorvezető egy pillanatra lehorgasztja a fejét, azután újra a kamerába néz.

KRISTINA: Martha Honeydew a nevéhez méltón sokakban édes és csábító benyomást kelthet, de a valóságban vajon tényleg az a rideg szívű gyilkos, aki megfosztott minket korunk egyik leghíresebb és legkedveltebb alakjától? A választ önmaga adja meg a kérdésre.

MARTHA (felvételtől, a képernyőn kívül): Én tettem! Én lőttem le! Megöltem Jackson Paige-et.

KRISTINA: A saját szavai, kedves nézőink. Kezében a gyilkos fegyver.

A „GYILKOS” szó villan fel vörös betűkkel, baljós bélyegként Martha kimerevített pillanatképén. Még mindig a kamera felé fordulva, Kristina a félhomályban meghúzódó, ívelt íróasztalhoz sétál.

KRISTINA: Befejezett ügyről van tehát szó. Martha Honeydew az első tinédzser a halálsoron, és a jelek szerint valószínűleg az első lesz, akit ki is végeznek. Elvégre, ugyan miért is kételkednének a szavaiban, kedves szavazók?

A Marthát ábrázoló pillanatkép eltűnik, és a képernyőt a szem tölti be újra.

Kristina lassan letelepszik az ülőkére az asztal végén, hosszú lábát kecsesen oldalra helyezi. A reflektorok fényesebben kezdenek ragyogni, és feltűnik egy kistermetű férfi a bal oldali

ülőkn. Válla legörnyedt, fejét leszegi, haja csimbókokban meredezik a fején.

KRISTINA: Mielőtt azonban továbblépnénk a halálsor egy másik lakójához, figyelmünket egy pillanatra még annak szenteljük, vajon mit csinálhat jelenleg a mi kis sztárgyilkosunk, Martha Honeydew, és hogyan érezheti magát.

Rámosolyog a férfira.

KRISTINA: Üdvözlöm a stúdióban, Gus!

A férfi felemeli az arcát. Gyors mosolyt villant a műsorvezetőre, tekintete a közönség felé rebben. Idegesen feszeng, mutatóujjával végigsimít a gallérja belsején, és a zakója mandzsettáját igazgatja.

KRISTINA: Öt évvel ezelőtt ön is a halálsor vádlottjai közé tartozott. Egy olyan bűncselekmény miatt börtönözték be, amelyben a szavazók nem találták bűnösnek. Következésképpen meg tudja osztani velünk a tapasztalatait, hogyan érezheti magát Martha. Vajon mi járhat most a fejében?

GUS (csendesesen): Hmm... Nos, igen. Ahogyan említette, engem is gyilkossággal vádoltak...

Halk hangja megremeget az idegességtől.

KRISTINA: Elnézést, Gus. Tudna egy kicsivel hangosabban beszélni?

A férfi egész testében megrázkódik, amint vesz egy mély lélegzetet.

GUS (kissé hangosabban): Igen... igen... hát... öt évvel ezelőtt gyilkossággal vádoltak, de... hála Önöknek, kedves nézők...

A kamera felé fordul, széles mosollyal, bár igencsak feszélyezve, és a közönség tapsolni kezd.

GUS: Felmentettek.

KRISTINA: Na, és milyen volt, Gus? Milyen volt az első éjszaka? Milyen érzés lesz az ifjú fogoly számára, amikor élete utolsó napjaival kell szembesülnie?

GUS: Nos, először is, csak hogy a nézők tudják, Martha Honeydew tegnap került letartóztatásba, azóta viszont vád alá helyezték, és besorolták a rendszerbe, és ilyesmi, így ma reggelig meg sem érkezett a halálsorra. Szóval, ahogyan már mondtam, tényleg az az első napja. 1. nap – 1. cella. Vagyis egészen napkelteig. Napkeltekor cellát kell cserélni.

KRISTINA: Milyen az 1. cella?

Gus ismét végighúzza ujját a gallérja belsején, amelyet mostanra már átitatott a verejték. Vonásai eltorzulnak, amint leszegi a fejét.

KRISTINA: Gus, tudjuk jól, milyen nehéz lehet ez önnek, és azzal is tisztában vagyunk, hogy nagyon sokat kérünk, de bizonyára megérti, milyen rendkívül fontos nekünk, szavazóknak, hogy teljes mértékben felfogjuk a helyzetet, és végül valóban helyesen szavazzunk. Sokszor felvettem már, hogy sokat segítenek a szavazóknak a döntésben, ha videokamerákat szerelnének a cellákba. Sokkal teljesebb képet kaphatnának a vádlottokról.

A műsorvezető a közönség felé fordul.

KRISTINA (bólogat): Ugye, egyetértetek velem?

A nézők ujjongva tapsolnak.

KRISTINA: Gus? Az 1. cella. Meséljen róla!

GUS: Hát... igen... olyan...

Felpillant, tekintete körbejár a gúnyosan vigyorgó arcokon. Kihúzza magát, kezével megérinti a jobb fülét, majd vesz egy mély lélegzetet.

GUS: ...egyszerű volt. Csak egy ágy és... ööö... egy csap és... egy vécé...

KRISTINA: Egy vécé ugyanabban a helyiségben, ahol *aludni* szoktak?

Gus ismét megérinti a fülét, majd erőltetetten felnevet.

GUS: Hát... nem... nem, van ott fürdőszoba is. Úgy értettem. Nem is csak egy csap, hanem mosdókagyló, és egy vécé... a fürdőszobában. És persze zuhany is.

A férfi nagyot nyel, és mélyet sóhajt.

GUS: A cellában... vannak... könyvek, rengeteg könyv, sőt tévé is... a falakon pedig képek...

Tördelni kezdi a kezét.

KRISTINA: Egyáltalán nem ilyen bánásmódot képzelnénk el egy bűnöző esetében, Gus.

GUS (csendesen): Hát nem...

KRISTINA: Nekem úgy hangzik, hogy a mi Marthánk nem is fogja érezni a bűne terhét, vagy mintha büntetnék miatta. Talán még azt is el akarja hitetni velem, Gus, hogy a cella ajtaja tárva-nyitva áll!

Gus megérinti a fülét, egyenesen a kamerába pillant, majd vissza Kristinára.

GUS: Tényleg nincs bezárva.

Kristina hátradől a székén, szája tátva marad a csodálkozás-tól, két kezét értetlenül kitarja.

GUS: És... hát... a foglyok... beszélgethetnek egymással.

Kristina hangosan csettint a nyelvével.

KRISTINA (a kamerába): Gondolkodjunk csak el egy kicsit, kedves szavazók! A lány bevallotta a bűnösségét. Beismerte, hogy hidegvérrel lelőtt egy embert, és végignézte, ahogyan lassan elszáll testéből az élet. Önként beismerte, és egy csepp bűnbánatot sem tanúsított. Most pedig tévét nézve üldögél, beszélget... és eszik... Gus, vajon mit eszik?

GUS (motyogva): Ma halat sült krumplival és karamellás pudingot. Vaníliaszósszal.

KRISTINA: Nos, kedves nézőink, ismét az Önök kezében van az igazságszolgáltatás. Tekintsük át gyorsan azokat a rendkívül fontos számokat és szavazási tudnivalókat. A képernyő alján láthatják a telefonszámot, amelyen szavazhatnak Martha sorsáról. Hívják a 0909 87 97 77 számot, majd ha *bűnösnek* találják, tegyenek a végére még egy 7-et, vagy ha Önök szerint *nem bűnös*, még egy 0-át. SMS küldésével is szavazhatnak; írják meg nekünk, hogy ÉLET vagy HALÁL a 7997

számra. Internetes szavazáshoz keressék fel honlapunkat, www.szemetszemertprodukcio.com, kattintsanak a „Martha Honeydew kamasz gyilkos” gombra a lap tetején, és rögzítsék a szavazatukat. A hívások prémium díjszabás szerint kerülnek felszámításra, ezért kérjenek számlafizetői engedélyt, míg az SMS küldése 5 font további költséget jelent a szokásos szolgáltatói díjon felül, és az internetes szavazás is 5 fontba kerül az első 20 fontos regisztrációs díj befizetése után. További részletekről és a szavazás feltételeiről honlapunkon tájékozódhatnak.

Kék szalagcím fut végig a képernyő alján az ezüst betűkkel írt számokkal és a részletekkel.

KRISTINA: Gus, mint mindig, ezúttal is rendkívüli örömeinkre szolgált, hogy beszélgethettünk. Rengeteg olyan téma akad, amelyet megvitathatnánk: indítékok, zaklatott gyermekkor, apátlanság, halott édesanya, de még hét napunk van, hogy mindenre kitérjünk.

GUS (motyogva): És a jogi képviselő.

KRISTINA: Jogi képviselő? Magyarázza el, kérem!

GUS (lassan, mintha csak elismétné): A lány jogi képviselője Eve Stanton. Az egyetlen jogi képviselő, aki még nem szerepelt a műsorban. Sohasem ad interjút, sem ilyesmit. Nem nyilatkozik semmivel kapcsolatban.

KRISTINA: Kiváló pont, Gus.

A kamera csakis a műsorvezető arcára összpontosít.

KRISTINA: Sőt, izgalmas is, kedves nézőink. A következő hét napban együtt követhetjük végig az eseményeket. Sok

megbeszélő vár ránk, és sok követ kell még megforgatnunk. Csatlakozzanak hozzánk ismét támogatónk – Cyber Secure – rövid üzenete után. Megvizsgáljuk a 7. cella jelenlegi vádlottjának utolsó óráit. Miféle sorsot tartogat számára az igazságszolgáltatás? Életet? Halált? Vajon hét nap múltán milyen ítélet születik a legfrissebb lakó, a kamasz gyilkos Martha Honeydew esetében?

Elhalványulnak a stúdió reflektorai. Gus kitepi a kis fülhallgatót, és kiviharzik a színpadról.

EVE

Mit nézel, anya?

Eve a szemüvegét levéve megdörzsöli fáradt szemét. Halvány mosoly suhan át az arcán, amint fia, Max beront az étkezőkonyhába, leteszi laptopját az asztalra, majd kitarja a hűtő ajtaját, és bekukkant.

Az asszony ösztönösen összesöpri az előtte heverő papírokat az asztalon, párat lefelé fordít, míg a többi kupacokba rendezi, hogy elrejtse szem elől a képeket és a neveket.

– Igazán semmit – mormolja. – Csak be van kapcsolva a tévé.

Max a helyiség sarkában álló készülékre pillant.

– *A halál igazság?* – Leveszi fejről a fülhallgatóját, kemény gitárszóló bömböl a hangszóróból. – *Sosem* szoktad nézni azt a badarságot!

Előkap egy üveg gyümölcslevet, majd leroskad az anyjával szemközt az asztalhoz. Kinyitja az üveg kupakját, és közben figyel, ahogyan Eve összeszedi az aktáit.

– Téged jelöltek ki jogi képviselőnek? A lány mellé? Aki megölte a híres Jackson Paige-et?

– Ki *állítja*, hogy megölte...?

– Húha! Tényleg tiéd a megbízás, ugye?

– Nem tudhatod, hogy az a lány... – Eve lehunyja a szemét, könyökét az asztalra támasztja, és két kezébe hajtja a fejét.

Max egy pillanatig szótlánul figyel, majd felemeli a távirányítót, és kikapcsolja a tévét.

– Inkább ne is nézd! – mormolja csendesen. Ismét feláll, tölt egy csésze kávé az anyjának a gépből, és leteszi elé az asztalra. – Értelmetlen szemét. Manipulálni próbálják az embereket.

– Max...

– Mindenki tudja, csak senki sem meri kimondani. Az egész egy rakás trágya, nem pedig igazság.

Eve arca megvonaglik.

Max nagyot kortyolt az üdítőből.

– Ettél már valamit? – kérdezi.

– Még nem – mormogja Eve. – Csak korábban... reggeli-re... egy szendvicset ebédidőben.

Max megcsóválja a fejét.

– Gyere! – A könyökénél fogva a kanapéhoz kíséri az anyját.

– Nem szükséges gondoskodnod rólam – tiltakozik Eve.

– Ugyan ki más viselné gondodat? Ülj le!

Az asszony leroskad a párnák közé, és Max felpolcolja a lábát az ülőkére.

– Maradj itt szépen! Készítek neked egy kis ennivalót.

Amikor Max visszatér egy tányér spagettivel a kezében, Eve már mélyen alszik.

A fia gondosan betakarja, letompítja a világítást, azután visszavonul a konyhába. Leül az asztalhoz, és maga lát hozzá az ennivalóhoz, szeme az előtte sorakozó aktákra és iratokra mered.

Már az első falatot rágva visszanéz az anyjára, akinek arca a kanapé támláján nyugszik, és lassan, szuszogva lélegzik. Max leteszi a kezéből a villát, és megfordítja az első lapot.

MARTHA

Valami felébreszt. Észre sem vettem, hogy elnyomott az álom. Sajog a szemem, amint kinyitom a ragyogó fényben. Hangok ütik meg a fületem. Valaki kántál vagy imádkozik, valaki pedig sír.

Vajon minden cellának van lakója? Hét cella és hét ember; mind a halálra várva?

Kétlem. Úgy hallottam, hogy soha nincs tele a börtön. A halálbüntetés megteszi a hatását; rendesen viselkednek tőle az emberek. Birminghamban, Manchesterben és más városokban nem kellett több pusztá fenyegetésnél; elég volt felhozni a halálsor megépítésének témáját.

Szállítsák csak tovább a vádlottakat mindenholnan ide Londonba! Nincsenek közelükben a szeretteik? A családtagjaik? Ugyan mi az ördögöt számít? Egyébként sem fogadhatnak látogatókat. A rabok minden emberi jogukat elveszítik, amikor vádlottá válnak.

Azt mondtad, hogy vasmosollyal uralkodnak rajtunk – a rendszer helyeslői csupán a mosolyt látják, míg mi a vasat érezzük. Nem igazán törődtem vele; engem egyedül az érdekelt, hogy Paige, az a szemétláda elbukjon. Legalábbis így kezdődött. De hát az élet ugyebár nem ilyen egyszerű.

Akkor hányan lehetnek? Ki van ébren, és sír? Vajon képes bárki is öt perccel többet aludni? Kíváncsi vagyok, hogy látjuk-e egymást, amikor hajnalban cellát cserélünk.

Ám a hajnalnak még semmi jele; teljes sötétség honol az ablakon túl.

Ki akarok nézni.

Az ablakhoz vonszolom az ágyat; hangosan csikorog a padlón, mégsem jön be senki a zajra. A matracra állok, és felfelé nyújtózom, de az ablak meg van döntve, ezért csupán

az eget láthatom. Hátat fordítok a fénynek, így hirtelen észreveszem, hogy az ég nem is olyan fekete, mint látszik, hanem inkább mély, bársonyos kék, szikrázó csillagokkal. Kezemmel beárnyékolom a szememet, hogy még több fényt kizárjak. Telihold ragyog a magasban, lebámul rám, ahogyan múlt éjszaka is figyelt minket; téged és engem. Mielőtt megtörtént ez a rémség.

Talán együtt kellett volna elmenekülnünk. Hátat kellett volna fordítanom Paige-nek és a sok fájdalomnak, amit okozott, hogy új életet kezdjünk. Egy közös jövőt...

Ugyan kit akarok becsapni? A fájdalom tovább emésztette volna a lelkemet, amíg már nem marad belőle semmi, és mindketten kénytelenek lettünk volna végignézni, ahogyan a romlottság gazdagabbá teszi a gazdagot, szegényebbé a szegényt, és még inkább szilánkjaira hullik az igazság.

– Az ég volt az egyetlen, amin valaha is osztozhattunk, Isaac – suttogom magam elé.

Kinyújtom kezemet a rácsokon, amennyire csak lehetséges, és engedem, hogy a holdfény elárassza a bőrömet.

– Most vajon te is kinézel?

Felhők kúsznak el az égen, és a holdfény egyszerre elhalványul.

– Remélem, hogy ez tényleg megéri.